

KÁRMELHEGYI LEVELEK

A SARUTLAN KÁRMELITA NŐVÉREK BARÁTAINAK

MAGYARSZÉK • 2026/2. SZÁM

ISTEN ELŐTT - KRISZTUSSAL - MINDENKIÉRT

MEGHÍVÓ KÁRMELHEGYI BOLDOGASSZONY ÜNNEPÉRE

Július 16-án, szerdán, a 18 órakor kezdődő ünnepi szentmisét

Bécsér Róbert atya OFM mutatja be.

(Szokás szerint lehetőség lesz a szent vállruha, a skapuláré fölvetelésére.)

A szentmise előtt 17 órakor ünnepi esti dicsőítet imádkozunk.

Mindenkit szeretettel várunk!

Angéla nővér és a kármelita nővérek közössége

KRISZTUSBA ÖLTÖZÖTTEN...

(Májer Róbert atyának, a pécsi egyházmegyei hivatal irodaigazgatójának homíliája 2025. július 16-án)

Krisztusban Kedves Testvérek!

Kármelhegyi Boldogasszony ünnepe nagyon fontos nemcsak a kármelita rendhez tartozóknak, hiszen ők legfőbb pártfogójukat köszöntik, és gyökereikre, alapításukra is emlékeznek, hanem minden Mária-tisztelő kereszténynek, aki komolyan veszi az Úr Jézus szavát: „Íme, a te anyád” (Jn 19,27). A kereszten függő és haldokló Úr Jézus gondoskodó szeretetének, előrelátásának utolsó megnyilvánulása ez, amikor halála előtt ránk bízta édesanyját, illetve bennünket öreá. Szent János apostol személyén keresztül ugyan-

is minden későbbi krisztushívő is ebben a jánosi kegyelemben részesül. Az pedig, hogy ez a jelenet a kereszttel történik, a legdrámaibb pillanatban, ez megmutatja számunkra, hogy minden áldás és kegyelem forrása Krisztus áldozata. Minden kegyelem és áldás ebből az áldozatból, Krisztus keresztyéből fakad. Csak a kereszttel titkában értelmezhető egész hitünk és minden vallási cselekedetünk.

Mária Krisztushoz vezet

A Szűzanya tisztelete nem másodlagos eleme keresztény hitünknek, hanem éppen ennek mélyéről fakad. Hiszen Mária ott van hitünk legmélyén, ott van Krisztus áldozatánál, ott van nemcsak az anyagi üdvözletnél, hanem a kereszttel, a Golgotán is. Szent Pál apostol megfogalmazásában, az idők teljességében végbement eseményeknek az „asszony”, azaz Mária nem elhanyagolható mellékszereplője, hanem a történelem középpontjához kíván vezetni bennünket (vö. Gal 4,4-7). Mária lelki anyasága által ugyanis könnyebben

jutunk el annak felismeréséhez, hogy Jézus Krisztusban már Isten gyermekei vagyunk, a keresztségben Isten gyermekei lettünk egyszer s mindenkorra, Isten Szent Lelke kiáradt a lelkünkbe. Amint ez a Lélek eltöltötte a Boldogságos Szent Szület, úgy bennünket is eltöltött a keresztség és a bérmlás szentségében, így teljesen s végérvényesen megváltva az Istenéi vagyunk. Újból és újból ehhez a felismeréshez, az idők gyökereihez kell visszatérnünk.

Krisztusba öltöztünk

Megváltottságunk és Istenhez tartozásunk külsődleges jele a skapuláré. Különösen a szerzetesek, de minden hívő számára is, akik szabályosan fölveszik és Szűz Mária oltalma alatt ennek megfelelő életmódra vállalkoznak. A hagyomány szerint Mária angyal és szentek kíséretében jelent meg Stock Szent Simonnak és átnyújtotta a skapulárának nevezett vállruhát ezzel az ígérettel: az üdvösség jele és záloga azoknak, akik viselik és abban

A skapuláré feladása

hálnak meg. A skapuláré így válik a szerzetesi ruha legdrágább darabjává, Szűz Mária iránti gyermeki áhítatunk és odaadásunk rendkívül különleges jelévé.

A mai ünnep emlékeztet bennünket arra, hogy mi Krisztusba öltöttünk (vö. Gal 3,27), a kegyelembe és az igazságba öltöttünk, a keresztségben Isten gyermekeivé lettünk. Az Atya gyermekeiként, Jézus tanítványai és testvéreiként Máriát kaptuk édesanyánkul, hogy beléphessünk Mária legtitizsabb ölébe, és eljuthassunk oda, ahol Isten Fia e világra született, és ahol magunk is az isteni Ige részeseivé lehettünk.

A Hegy, ahol Isten gondoskodik (vö. Ter 22,14)

A Kármel hegye végső célunkra emlékeztet bennünket. Itt a földön zárandokok vagyunk, nincsen állandó otthonunk (vö. Zsid 13,14), de életünk megpróbáltatási és nehézségei közepette újból és újból föltekinthetünk erre a Hegyre, aki maga Krisztus, ahogy a mai szentmise bevezető könyörgése fogalmazott. Ő maga az a hegy, akihez el akarunk jutni. A hegy ugyanis a Szentírásban mindig az Istennel való találkozás jelképe, és ezért válik Krisztus jelképévé is, hiszen Őbenne, az Istenemberben találkozunk igazán teljesen és végérvényesen Isten és az ember.

Kármel hegye az ószövetségi történetben is különleges hely: Isten jelenlétének és gondoskodásának jele. Amint az olvasmányban is hallottuk: látjuk Illés prófétát, aki elmélyült imádságba merült a hegyen. Leborult a földre és a térde közé rejtette arcát, miközben szolgálja örködött, s vitte számára a híreket (vö. 1Kir 18,42–44). Fontos látni ebben a történetben Illés bizalmát: a nagy szárazság ellenére az Istentől megígért eső is egyszer csak megérkezik. Bizalma a hosszú várakozásban sem törik meg. Felismeri Isten kezét egy látszólag jelentéktelen felhőfoszlányban.

Csatlakozzunk Mária igenjéhez

Az Úr keze Illés fölött volt. Ez a mi bizalmunk alapja is: Isten keze mindig fellettünk van. Isten keze mindig megáld bennünket, gondoskodik rólunk. Gondviseléséből, szeretetéből, kegyelméből soha, de soha nem tudunk kiesni.

A skapuláré és a Mária-tisztelet minden apró megnyilvánulása emlékeztessen bennünket Isten gondviselő szeretetére, hogy Mária példája nyomán a mi életünk is egy nagy igen legyen az Isten Igéjére, annak befogadására és tovább ajándékozására. Ez a máriás feladata minden keresztény embernek: a Szentlélek által befogadni az isteni Igét és azt szülni, ajándékozni, továbbadni embertársainak, ennek a világnak. Leginkább azért, hogy az isteni Ige alapján alakítsuk életünket, és tetteinket hozzá kívánjuk szabni.

Ezzel csatlakozunk Mária igenjéhez. Amint ő az angyali üdvözlétkor kimondta ezt az igent (Lk 1,38), meg tudta élni, és még a Golgotán sem ingott meg a hite, ott is teljesen ráhagyatkozott Isten akaratára, úgy kell nekünk is napról napra ezen az úton járnunk. Hiszen Mária így nemcsak

az Üdvözítő édesanyjává, hanem minden hívő anyjává válhatott. Hite által lett azzá, nem elsősorban a fizikai anyasága által, hanem a lelki anyasága által, mert elsőként hagyatkozott hittel Szent Fiára, és a mennyei Atya akaratára. Hittel fogadta be a Szentlelket életébe, szívébe.

Nincs más feladatunk nekünk sem, mint hogy ezt tegyük napról napra: kérjük a kegyelmet, hogy bennünket is az Isten akaratára való teljes ráhagyatkozás vezessen életünkben, így jussunk el a Hegyhez, életünk céljához, beteljesedéséhez, magához Krisztus Urunkhoz. Amen.

A szent vállruhában

AZ ÖRÖKFOGADALOM FÉNYÉBEN

(Szenháromságról nevezett Anna nővér OCD tanúságtétele, aki 2026. május 25-én tett örökfogadalmat a magyarszéki Mindenszentek Kármel kolostorában.)

*Ujjong a lelkem s telve van örömmel:
Ma érkezik a régvárt vendég!
Bár liliom-palástot
Vehetnék vállaimra
S elébe úgy mehetnék
Hogy szűzfehéren üdvözlöljem Őt! –
Bár tűzrózsákat, égő szíveket
Szórhatnék szét a nagy világon,*

*Hogy illatot és színeket
És imákat találjon,
Amerre jár! –
Bár lenne szívem ünnepi
Zsolozsmát zengő, nagy harang,
Mely szétkiáltja örömet,
Hogy csengjen-bongjon tőle a határ!*

*Pedig, kit várok, csak egy kis madár,
Remegő szárnyú, hófehér galamb! –
– De benne ég az örök Láng,
A szent tevére ihlető nagy Isten!
Szemén pünkösdi tüzek nyelve csap ki
S így tekint le ránk!”*

(Dsida Jenő: Pünkösöd)

A halk hang, amely évekkel ezelőtt megszólalt bennem, egyre dübörgöbben és elsőpröbben szeretete volna kimondani az Úrnak és nővértársaimnak: Igen, Uram! Igen, Nővéreim! – Hogy az egész világ, a szentek kórusa és a mennyország lakói hallják: Hívtál, Uram! Igen, itt vagyok! – Csak Veled, csak Veletek, Nővéreim – tegnap és ma és mindörökké!

Ő maga az út

Az örökfogadalom kegyelme által remélem, hogy én is jel lehetek, menedék, világítótorony a háborgó tengeren, életet, reményt, gyógyulást adva a hajótörést szenvedett lelkeknek. A kolostorban töltött évek alatt megerősödött bennem a bizonyosság: felelősséggel tartozom életemért, hogy híddá válhassak Isten felé. Életre kelt bennem egy álom, Isten álma rólam, hogy általam könnyíthessen „népe sóhajain” (v.ö. Kiv 2,23-24 és 3,7). Az Úr elhívott, mint Mátét, a vámszedőt, csak engem a pénztár mellől... Meghívott, és mint elveszett bárányt, magához ölelt. Számomra újra elkezdődött a csoda. Csak annyit kért, hogy ne fordítsam el tőle arcomat, ahogy Avilai Szent Terézia anyánk is írja: „Nem kérek többet, csak hogy tekintsetek Rá!” (TÚ 42,3) – De hiszen Ő annyira gyönyörű! Minden Róla beszél, a végtelen szeretetéről. Csak nem szabad Őt szem elől téveszteni. Ő maga az út, amelyen belülről a Szentlélek tanít járni a Jóisten ölelő szeretetében.

Megtaláltam, akit szeret a lelkem

Az örökfogadalomra készülő remeteségem alatt, amikor a dombtetőről néztem a naplementét, úgy éreztem, mind együtt vagyunk a Szeretetben, Istenben. Ez az óriási öröm, amely betölt, a Szabadság, a Mindenség öröme, olyan életerővel áraszt el, amellyel semmi nem ér fel itt a földön – a Szeretet mindenhatóságának megtapasztalása.

Ezért szeretném, hogy számomra már örökre keresztre legyen

feszítve a világ, s én is a világnak (v.ö. Gal 6,14). Nem kell tovább keresnem, mert megtaláltam, akit szeret a lelkem (v.ö. Én 3,4), és ezt ki is mondhatom, „megvallhatom” az emberek előtt – s érzem, Ő is megvall engem az Atya előtt (v.ö. Mt 10,32).

Néhány hónappal azelőtt, hogy a Kármelbe jöttem, édesapámekkel eljutottunk a Szentföldre. Jeruzsálemben az Olajfák hegyén ülve néztem a szent várost. Néztem az Aranykaput, amely a Templomba vezet, és ami most be van falazva. – Jézus ott vonulhatott be a számarcsikón... Mi minden történt itt Vele! – Itt van a Mester, de hol vannak a tanítványok? – Valódi könnyek csorogtak az arcomon a gondolatra, hogy itt járt és a saját népe nem ismerte fel. Mennyire belém vésődött ez a fájdalom! Pár nap múlva döbbentem rá a párhuzamra: ez a kérdés rám is vonatkozik. 2017-ben történt mindez, és 2018 februárjában már a magyarországi Kármelben voltam érdeklődőként.

Úgy érzem, a Jóisten azért hívott a magyarországi Mindenszentek Kármelbe, hogy nővéreimmel együtt, a szentek imái segítségével, Szűzanyánk palástja alatt a Szentháromság szeretete valósággá váljon bennem és kiáradjon sokakra. Nagy hála él a szívemben az Egyház iránt és Édesanyánk, a Kármelhegyi Boldogságos Szűzanya iránt, szerzetesközösségem iránt, pap testvéreim, családtagjaim, ismerőseim iránt, akik vezettek az úton. Hálás vagyok valamennyi szentnek is, akik nem engedték

el a kezemet, segítettek megmaradni az úton.

Édesanyám és keresztanyám már nincsenek köztünk, de tudom, jelen voltak az örökfogadalmi szentmisén. Keresztanyám néhány hónapja, mielőtt a mennyei Atyához költözött, adott egy gyönyörű emlékkönyvet ezzel az ajánlással: „Szeretettel, elközelgő örökfogadalmad emlékére”. Évek óta őrizte, hogy átadhasa nekem. Tudta, hogy már nem lehet itt, ezért különösen hálás vagyok neki, és keresztapámnak, aki képviselte őket örökfogadalmamon.

Arra vágyom, hogy szolgáljam nővéreimet, és soha ne adjam fel Szent Terézia anyánk zászlaját (TÚ 18), a szeretet zászlaját, vinni a szellemi harcban!

Szeretném, hogy nővértársaimmal együtt mindazt meg tudjuk élni, amit a Jóisten ránk bízott.

Az egység örömeivel és végtelen hálával,

Szentháromságról nevezett Anna nővér

Mária, az Egyház Anyja ünnepén (pünkösdhétfőn)

NEM TI VÁLASZTOTTATOK ENGEM...

(Felföldi László, pécsi megyéspüspök atya homliliája Szentháromságról nevezett Anna nővér OCD ünnepélyes örökfogadalmán, 2026. május 25-én.)

Kedves Anna Nővér! Tisztelendő Perjelnő! Tisztelendő Nővérek! Főtisztelendő Atyák! Krisztusban Kedves Testvérek!

Szívem szerint ennyit prédikáltam volna.

Kicsit maradunk csöndben, mert azt a különleges pillanatot, ami ennek az ünnepnek lényege – amikor a szív mélyén megszületett egy hang, Istennek a hangja és megszületett az ember értő hangja –, sem felidézni, sem elmondani nem lehet. Az mindig a szívünk-lelkünk titka, benső értéke és mindent meghatározó gazdasága.

Hívtál, itt vagyok...

A szentírási részben hallottuk, hogy ezt mondja az Úr: „*Ne félj, mert megváltalak, neveden szólítalak, az enyém vagy!*” (Iz 43,1). Ez a legkülönlegesebb titok, mert az Úr rád tekintett, te felismerted, és neveden szólított: *Anna*.

Hogyan volt a válasz pontosan, nem tudjuk. Nem is kell elmondani. A hivatalos megfogalmazást hallottuk: „*Hívtál, itt vagyok*”.

Ebben a titokban van az a különleges erő, amelyről meg kell győződnie a hivatásban, meg kell erősödnie benne annak, aki az Úr szeretetére indítja szívét: „*nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket*” (Jn 15,16).

Az ember bizonyossága, most azt mondjuk, a döntés, a te döntésed legyen. Az Istennel való kapcsolatban pedig a bizonyosság és az erő, amelyhez mindig vissza lehet térni: az az Isten döntése.

Nem én döntöttem így. Te döntöttél, és én csatlakoztam ehhez a döntéshez.

„Nem ti választottatok engem...”

Mi a pünkösöd?

S nagyon nagy ajándék, hogy most pünkösdhez kapcsolódunk. Pünkösöd ennek az ünnepnek valósága és teljessége. – Mi a pünkösöd? – Isten Szentlelke visszaadja a megértés képességét. Megajándékozta az embert azzal a képességgel, hogy újra beszélje a másik nyelvét (vö. ApCsel 2,1–11).

Hogyan lehet, hogy értjük egymást?

Azért, mert volt egy „tolmács”: a Szentlélek.

Nem egymás nyelvét beszélték, hanem megtalálták a közös nyelvet, amely megtanította őket Isten anyanyelvére. Ezen az

elvesztett közös nyelven értették egymást.

Pünkösöd a Szentlélek nyelve, Isten anyanyelve, amely mindannyiunkban meg akar születni. Ezt veszítjük el, amikor eltávolodunk az istenközelségből, a paradicsomból, de mindig megtalálhatjuk a pünkösdi utat, a visszautat.

Ez a nyelv először is ezt mondja: „*Mert drága vagy a szememben, mert becses vagy nekem és szeretlek*” (Iz 43,4).

A legfontosabb, hogy Ő mit mond, mit akar. És az értéktelenségem tapasztalatában fölfedezem Isten valóságának mindent meghatározó és mindent felülmúló értékét.

Ezért: „*mindennél magasztosabb utat mutatok neked*” (1Kor 12,31). Ezzel a mondattal kezdődik Szent Pál szívéből a szertethimnusz. Ez az út, amelyen haladunk, Isten magasztosságának és szeretetének útja mindnyájunk számára – a nővéreknek itt a kolostorban, atyáknak a közösségek szolgálatában, a tudomány szolgálatában, bárhol vagyunk az életben. Ez az a magasztos út, melyen Isten akar segíteni bennünket.

„Szívükbe írom törvényemet”

Az első törvényt kőtáblára írták, hogy szövetséget kössön (vö. Kiv 31,18), pünkösöd azonban felülírja ezt a kőtáblát. *A Szentlélek azt mondja: majd a szív hústábláira ráírom azt az üzenetet, aminek ott meg kell szólnia* (vö. Jer 31,33).

Ez pedig Isten hangja, ami a világon a legtermészetesebb.

Mit jelent az, hogy hallok Istent? – Azt, hogy be van írva a szívünkbe ez a törvény, és úgy érezzük, hogy amit Isten tesz, az a legtermészetesebb a világban és bennem.

Nem kell elmagyarázni az embernek, hogy mit mond az Isten, mert maga Isten szól az emberből.

Mi a pünkösöd? – Az emberi szív és lélek visszafoglalása az isteni szeretet számára.

Ezt élték meg az apostolok pünkösöd napján és ezt élték meg az első keresztények.

Amikor az emberi szív Isten birtokába kerül, akkor megvalósulnak Jézus szavai: „*majd a Lélek, akit küldök, eszetekbe juttat mindent...*” (vö. Jn 14,26).

Amikor majd nagyon kell szólnotok, és nincsen szavatok – s hányszor érezzük, hogy elakadnak a szavaink, amint elapadnak a források –, akkor majd megnyílnak ezek a források, s „megadatik nektek, mit mondjatok” (Mt 10,19).

Ez a Lélek ereje, szeretete. Így szólít bennünket, megnyitja tanítványai száját, hogy mondják el mindazt, amit Ő maga tanított általuk: „Ezt a parancsot adom nektek: Szeressétek egymást” (vö. Jn 15,12).

Beoltódni Őbelé, hogy jó íze legyen életünknek

Ennek első pontja Jézus a szőlőtő képével szemlélteti: „*En vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők.*” (Jn 15,5).

Beoltódni teljesen Őbelé, mert különben sem élet, sem termés nem lesz. Megszakadhat ez a beoltódás. S az a különleges Isten és ember kapcsolatában, hogy újratерemthető, újakezdhető. Mindig újra kell kezdenünk, mindig újra meg kell erősítenünk.

Ez a beoltódás pótolhatatlan kapcsolat az életünkben.

A másik: ahhoz, hogy ez az igen teljessé váljon, el kell fogadni, meg kell élni, hogy az élet keresztje és az élet szeretete közösség nélkül elviselhetetlen és megélhetetlen.

Amire ígéretet tesz örökfogadalommal egy szív, azt egyedül megélni lehetetlen, de együtt igen, lehetséges. Ez az a másik szerves kapcsolat: szeretetben lenni mindennap mindenkivel, hogy megélhetővé váljon az az álom, az a vágy, az a remény, ami ott van Anna nővér szívében.

Ha ez sikerül, akkor ebben a kapcsolatban lehetséges a szerzetesi életforma örömteli és gyümölcstermő megélése, amelyre Krisztus hívta a nővéreket, s amelyre Krisztus hívott minket a világban való jelenlét által.

A meghívás, a feladat, a küldetés ugyanaz: egy sötét ízetlen világban egy szál gyertyának lenni és sóvá válni (vö. Mt 5,13–16), hogy megláthassuk a következő lépés lehetőségét az életben, s hogy a szürke hétköznapi egyszerű, csendes munkájában jó íze legyen életünknek.

Mert Krisztus ezt akarja általunk és velünk megadni. De nem szabad sem a nővéreknek, sem az atyáknak, sem a krisztusi tanítványoknak elfelejteni: ha az én életemben nincs világosság, ha nincs legalább egy gyertyányi húsvéti fény, és ha nincs jó íze ennek az életnek, akkor hallottam, olvastam, tanultam Krisztusról, de nem vagyok Vele kapcsolatban. Ám ha ez megvan, akkor képes vagyok másokat is segíteni efelé.

Hiszem, hogy most óriási hálaadás van a nővérek szívében, mert olyan szeretet, olyan élet, olyan jó íz, olyan fény volt a szívükben, hogy valaki ezt mondta: a világ összes kincsénél is szebbet, többet, jobbat találtam nálatok, veletek, közöttetek, és kérem, hogy osszátok meg ezt velem.

Továbbra is így kell élni és szolgálni, mert minden emberi szív erre a fényre, erre a jó ízű életre vágyik, s ebben akarja megtalálni földi életének igazi örömét és küldetését.

„*Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket. Senki sem szeret jobban, mint aki életét adja barátaiért. Ha megteszitek, amit parancsolok nektek, a barátaim vagytok. Nem nevezlek többé szolgának benneteket, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondalak benneteket, mert amit hallottam Atyámtól, azt mind tudtul adtam nektek*” (Jn 15,12-15).

JÖJJ ARRA A FÖLDRE, AMELYET MUTATOK NEKED...

(Kocsis Fülöp görögkatolikus érsek-metropolita beszéde Anna nővér örökfogadalmán.)

E pünkösdi fogadalomtétel napján – amelyet mi, keletiek szerzetesi szentelésnek nevezünk – bevezetésül hadd említsem meg az elsőnek meghívott embert, Ábrahámot, aki nemcsak a hit atyja, hanem a meghívás első példaképe is. Az Úr így szólt hozzá: „Menj ki földedről és rokonságodból, s menj arra a földre, amelyet majd mutatok neked” (Ter 12,1).

Ábrahám meghívása kapcsán egy érdekes mozzanatra figyelhetünk föl. Ugyanis, amikor jó 1500 évvel később ezt a jelene-tet földézi Szent István diakónus, akkor már így fogalmaz: „Menj ki földedről és rokonságodból. és **jöjj** arra a földre, amelyet mutatok Neked” (ApCsel 7,3). A „menj” szóból „jöjj” lesz, és nem ezt mondja, „amelyet *ma*jd mutatok neked”, hanem elmarad ez a távoli jövőre utalás és ezt mondja: „amelyet mutatok”. Mint tudjuk, az elsőnek meghívott diakónus e nagyhatású beszéde után hamarosan meg is érkezett az ígéret földjére. Előbb megpillantotta azt – mint Mózes a Nébó-hegy tetejéről Kánaán földjét –, amikor fölkiáltott: „Íme, látom a megnyílt eget, és az Emberfiát, amint az Isten jobbán áll!” (ApCsel 7,56) – majd nem sokkal később be is léphetett oda: a ráhulló kövek, mint lépcsők szolgáltak neki a mennybe való feljutásához. Vértanúhalála nyomán egyesült azzal, Aki ott várta őt.

Ábrahám meghívásához képest a távoli „menj” szóból „jöjj” lett. Mózes életcéljának beteljesedéséhez képest pedig nemcsak a földet, a helyet látta meg, hanem a Személyt, aki őt ott várta,

aki odahívta. Talán ez lehet az ószövetségi és újszövetségi meghívásnak a különbsége.

Ábrahám a hívők és a meghívottak atyja

Szent Pál apostol Ábrahámot a hit atyjának nevezte, amikor az ő említése után felsorolta mind a szenteket, akik életüket adták Istennek. S itt a népek apostola még erőteljesebb különbséget fogalmaz meg az ó- és újszövetségi hit között: „Bár ezek a hitükről mind bizonyosságot kaptak, mégsem nyerték el az ígére-

tet, mert az Isten nekünk valami jobbat tervezett, nélkülünk nem juthatnak hát el az üdvösségre” (Zsid 11,39-40).

Ábrahám tehát a hívők atyja, de a meghívottaknak is, mindazoknak, akik elfogadták a meghívást.

Az ő életének útja gyönyörűen példázza a meghívástörténeteket. Elindult, nem tudta, hová megy. Elég neki a hívó szó. Hoszszú vándorlása során viszont alig kap megerősítést. Néha igen, s ezek mindig kiemelkedő pontok. Ezeken a helyeken oltárt is épít, nehogy feledésbe merüljön ez a megerősítés, még utódai is tudjanak róla. De a vándorlás nehézségein túl még sokkal nehezebb lehetett a várakozás. Hiába az ígélet, nem jön az utód! Már közel száz éves. Ezen a ponton el is bizonytalankodik, Ádámhoz hasonlóan hallgat felesége tanácsára, és megpróbálnak besegíteni Istennek. Nagyon emberi megoldás, de hát nincs más: a szolgálóján, Hágáron keresztül szülessék meg a gyermek, aki majd Sára térdén jön a világra. Tudjuk, milyen méltatlan viszálykodás lett ennek eredménye: előbb a két asszony vész össze, majd a két gyermeket kell eltávolítani egymástól. Istennek nincs szüksége ilyen emberi segítségre, a maga idejében bekövetkezik a csoda.

Nevünk bele van írva Isten tenyerébe

Minden meghívás rengeteg titkot rejt. A hívás meghallása, a kiválasztottság öröme indítja el az embert. „*Szólj, Uram, szolgád figyel*” (1Sám 3,9-10). De aztán az út viszontagságai, a csalódások, a hiábavaló várakozás, a küzdelmek és csüggedések, mintha egészen más életutat rajzolnának, mint amilyennek az előre látszott. A meghívás isteni ereje mintha halványodni látszana az idő során. Meddig tud erőt adni a nehézségek közepette az első szó, az akkor meghallott hang, mennyire bízhat az ember az ígéletben?

Poimén atya egyszer ezt mondta: az első nemzedékek után már nincs fejlődés a Szkétiszben. Az atyák szomorúan tapasztalták, hogy az utódok már nem követik azt a lángoló lelkesedést, amely az elsőket elindította. Szerencsére, a mi Istenünk ennél azért jóval irgalmasabb, és a sokkal apróbb lépéseket is észreveszi, szerzetesi tipegésünket is értékeli. De mégse annak örülünk, hogy valamicske előre haladásunk lehetséges az életünkben, hanem annak, hogy a nevünk bele van írva Istenünk tenyerébe (vö. Iz 49,16 és Lk 10,20). S amikor Ő munkához lát, valamit végbe akar vinni, rápillant a tenyerére, s ezt mondja: *Ja, persze, itt van ez az én kedves leányom, Anna, no, kezdjünk neki!*

Szerzetesi szentelés – ontológiai változás

Azért említettem, hogy keleten ezt mi szerzetesi szentelésnek mondjuk, mert az isteni kegyelem révén ontológiai változás áll be. A fogadalomtétellel nem csupán ígéretet tesz az ember, hanem Isten lefoglalja magának a kiválasztottat, megpecsételi a

meghívásra adott választ. Ez a legnagyobb, ami történhet az ember életében. Örök szövetséget köt Isten az emberrel. Nemcsak népével, nagy általánosságban, hanem személy szerint menyasszonyává fogadja a választottat.

Ábrahám meghívása csak elindította a sort. Istennek szüksége van kiválasztottakra, hogy rajtuk keresztül juttassa el kinyilatkoztatását másokhoz. Ígérete végül beteljesült, Ábrahámot nagy nép atyjává tette. Leszármazottjaiból lett a kiválasztott nép, akin keresztül Isten közvetítette üzenetét a többi népnek. S ma is szüksége van kiválasztottakra, hogy közvetíthesse szeretetét. Mert a kinyilatkoztatás lényege ez: Isten a szeretet (1Jn 4,8; 4,16). Ez a szeretet bontakozik ki szépen lassan az ószövetség történeteinek keresztül. Ez a szeretet teljesedik be az Újszövetségben, amikor személyesen megjelenik a földön, amikor kézzel foghatóan elérhető közelségbe kerül hozzánk.

Az Újszövetség kiválasztottjainak már ezt kell közvetíteniük. Ez az a több, amit az ószövetségek még nem nyerhettek el, az a jobb, amit Isten nekünk készített.

Már nem küld, hanem hív

Vigyázat, nem könnyebb út! A vándorlás, a várakozás, a ritkán érkező meg-megerősítések nekünk is ugyanúgy osztályrészünk. A csalódások nekünk is megtépázhatják hűségünket. De már nem küld, hanem hív. Nem azt mondja: menj oda, hanem ezt: *gyere ide*. Már nemcsak egy országot mutat meg, hanem saját magát teszi láthatóvá. Nem távoli ígéret beteljesülésének reménye tart meg, hanem szerető tekintete, amelyben nap mint nap fürödhethünk, és megmoshatjuk benne saját arcunkat.

Istennek szüksége van kiválasztottakra. Istennek szüksége van Annára, hogy szeretetét, szeretetének igazságát és erejét eljuttassa másokhoz. A monasztikus élet nagy rejtélye pedig az, hogy ehhez nem kell föltétlenül kimenni az emberek közé. A szeretetet nem csak kétkezi munkával lehet továbbadni. A kétkezi munka a szerzetesi hagyományban az imádság egyik formája. Az átadott élet Isten kezét emeli magasba, amelyen ott van az ő új neve, a lefoglaltság megpecsételése. Van-e ennél nagyobb boldogság? Van-e ennél nagyobb csoda? Van-e ennél nagyobb öröm, amelyet megoszthatunk másokkal?

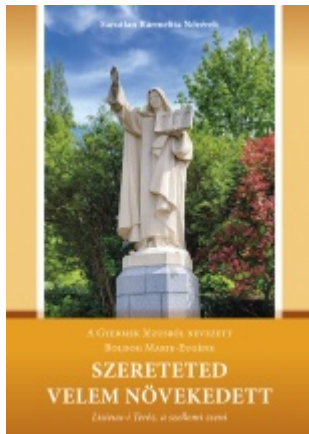
Igen, a monasztikus szerzetes is küldött. Tanúságot kell tennie arról, hogy mennyire szereti őt az Isten. Neki nem megtanulni és fölmondani kell a szeretethimnusz, neki a szeretet himnuszává kell válnia. Életével, létével, lényével terjeszti ezt az isteni szeretetet. Ennek megpecsételését ünnepelhetjük ma, a Lélek kiadásának ünnepén. Istennek legyen hála!

Görögkatolikus atyákkal és papnövendékekkel

Legújabb könyveinkből:

BOLDOG MARIE-EUGÈNE OCD:

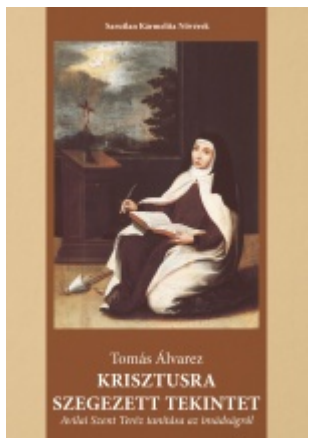
SZERETETED VELEM NÖVEKEDETT
LISIEUX-I TERÉZ, A SZELLEMI ZSENI

A Gyermeke Jézusról nevezett Boldog Marie-Eugène kármelita atya (1894-1967) egész életén át szívén viselte, hogy bemutassa Lisieux-i Szent Teréz egyszerű és mély tanítását, amelynek kiváló értékét és egyetemes voltát már jóval egyháztanítóvá nyilvánítása előtt fölfedezte. Mély meggyőződéssel vallotta, hogy Lisieux-i Szent Teréz „teljes erővel lép be minden idők nagy spirituális mestereinek családjába”. Tanítása alkalmas arra, hogy a Kármel lángját továbbadja mindazoknak, akik az

evangéliumi igazság és egyszerűség kalandjára vágnak.

Boldog Marie-Eugène atya a terézi üzenet szívébe, Isten irgalmas szeretetének tapasztalatába vezet bennünket. Ezzel a lelki gyermekség útjának alapjait rakja le előttünk, hogy mi is Kis Szent Teréz tanítványai vá váljunk.

TOMÁS ÁLVAREZ:

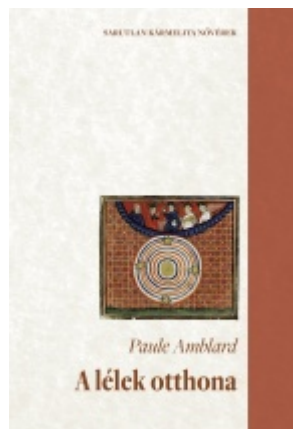
KRISZTUSRA SZEGEZETT TEKINTETTEL
AVILAI SZENT TERÉZ TANÍTÁSA AZ
IMÁDSÁGRÓL

„...véleményem szerint nem más a belső ima, mint bensőséges kapcsolat fenntartása oly módon, hogy sokat vagyunk egyedül Azzal, Akiről tudjuk, hogy szeret minket.” (Avilai Szent Teréz)

Tomás Álvarez, spanyol sarutlan kármelita szerzetes, Avilai Szent Teréz írásainak és tanításának legjobb ismerője és tudományos kutatója. Számos publikációja közül legnépszerűbb könyve Terézről a Kalauz a Várkastély belsejéhez.

PAULE AMBLARD:

A LÉLEK OTTHONA

Marion rosszindulatú daganatos megbetegedéssel küzd. Testvére, Rose minden nap meglátogatja a párizsi Curie Intézetben, ahol kezelik. Nem csupán a betegséggel, de a halál fenyegető közelségével is szembe kell nézniük.

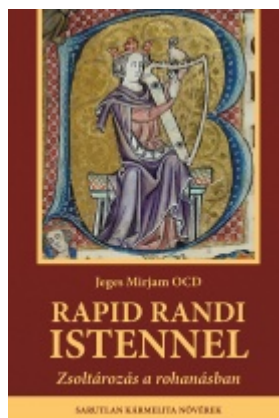
Aggodalom és szomorúság helyett a nővérek egy középkori kézirat szövegét kezdik el olvasni, melyet Guillaume de Digulleville szerzetes írt. A szimbolikus képekkel gazdagon illusztrált, rejtélyes szöveg a lélek halál utáni utazásáról szól.

Mi történik a halál után? Hogyan szabadul fel a lélek és hogyan indul el a mennyei szférák felé? Mivel találkozik majd a fényesség felé vezető útján? Marion és Rose együtt teszik meg az utat és minden egyes oldalon egy újabb gyógyító ösvényt fedeznek fel.

Paule Amblard művészettörténész, író és előadó. Megjelent művei között szerepel *A belső zarándoklat* (Albin Michel, 2017) és a *Notre-Dame gyermekei* (Salvator, 2021).

Második, bővített kiadás

JEGES MIRJAM OCD:

RAPID RANDI ISTENNEL
ZSOLTÁROZÁS A ROHANÁSBAN

Krisztussal nyílnak meg a zsoltárok. Nélküle a Zsoltárok könyve is és a szívünk is zárva marad. A zsoltárok imádkozása során a nehézségek nagy része abból ered, hogy a csendnek, a figyelemnek ezt a szakaszát kihagytuk. Nem hallgattuk Jézust imádkozni. Nem hallgattuk végig, hogyan imádkozza Ő a zsoltárokat. Nem hallottunk minden szót Jézus szájából elhangzani. Akkor tudok megtanulni imádkozni, ha kész vagyok hosszan, figyelmesen hallgatni Krisztust, amint imádkozik. Csak

akkor nem fenyeget az a veszély, hogy félreértelmezzük a zsoltárokat, ha Krisztus lesz a Mesterünk az imádkozásban. Egyedül Ő tudja az utat, amely Isten szívéhez vezet. A zsoltárok könyv pecsétjét csak Krisztus tudja föltörni.

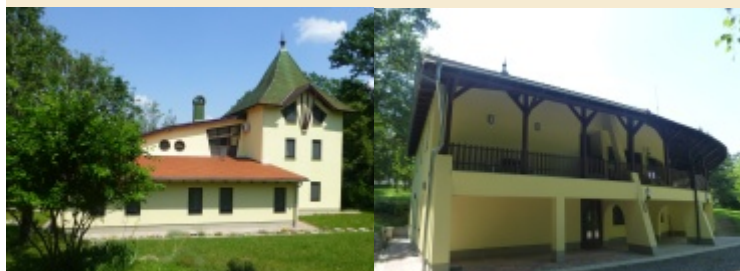
Jeges Mirjam kármelita nővér a Rend magyarországi kolostorában él. A kontemplatív ima és a lectio divina mellett a zsoltárimádság is alapvető eleme szerzetesi életének. Ez a könyv a rohanásban élő, de imádkozni vágyó embereket szólítja meg.

A kármelita könyvek megrendelhetők:

A www.karmelita.hu honlapon keresztül, vagy e-mailben a csoki.karmelita@gmail.hu címen. Üzenetrögzítő: +36 30 341 3930
A kármelita nővérek korábban megjelent könyveiről és kiadványairól szintén a honlapon tájékozódhat.

KÁRMELHEGYI LEVELEK

HÓREB LELKIGYAKORLATOS HÁZ

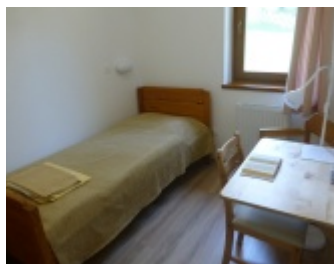

Szeretettel várjuk az elcsendesedni vágyókat kolostorunk vendégházába!

Hogy nővérközösségünk liturgikus imádságába minél többen bekapcsolódhassanak, és hogy másokkal is megoszthassuk a csendnek, és az Úrral való találkozásnak ezt a kitüntetett terét, két évvel ezelőtt a korábban ostsütésre használt épületünket vendégházzá alakítottuk és kibővítettük.

Az így kialakított Hóreb vendégházban 15 szoba, és előadóterem áll a lelkigyakorlatozók rendelkezésére.

Kézműves csokoládéinkból

Csokoládé mini táblák 15 és 30 db-os kiszerelésben

Mártott narancshéj

Díszdobozos bonbon

35 g-os táblás tej- és étcsokoládé

Trüffel golyók tej- és fehér csokoládéból - 10 db-os csomagolásban

Kézműves csokoládéink megrendelhetők honlapunkon, a www.karmelita.hu címen

ADOMÁNYOK, SZJA 1%

Mindenszentek Kármelért Alapítvány

Számlaszám: 10918001-00000069-06290006

Adószám: 18177662-1-02

Az alapítvány a Sarutlan Kármelita Nővérek magyarszéki közösségét segíti abban, hogy kolostoruk mellett lelkeségi központot tartsanak fenn azok számára, akik imádságos csöndre, a kármelita lelkiség megélésére töreksenek a világban, közösen imádkozva a nővérekkel.

Hálás köszönetet mondunk adományozóinknak. A nővérek mindnyájukat szeretettel hordozzák imáikban.

AMI A KÁRMELBEN VÁRJA ÖNT:

- **Csend és imádság Isten jelenlétében**
- **Közösségünk imaháttere**
- **A természet szépsége**

A kolostor napirendje:

Hétköznapokon és szombaton:

5.45: matutinum és laudes; **7.00:** belső ima;
8.00: szentmise; **12.00:** déli imaóra;
17.00: belső ima **18.00:** vesperás **20.05:** kompletórium
(szombaton **19.30:** kompletórium és vigília)

Vasárnap:

8.00: laudes; **10.00:** belső ima **11.00:** szentmise;
12.15: déli imaóra; **17.00:** belső ima;
18.00: vesperás; **20.05:** kompletórium

KÁRMELHEGYI LEVELEK

A MAGYARSZÉKI SARUTLAN
KÁRMELITA NŐVÉREK HÍRLEVELE

7396 Magyarszék, Kármelita kolostor 1.
Üzenetrögzítő: +36 30 341 4939 • www.karmelita.hu